

ת"פ 7571/01 - מדינת ישראל נגד רונן ברור, ציפורה ברור, יצחק ברור

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 09-01-1975 מדינת ישראל נ' ברור(אסיר) ואח'
תיק חיזוני:

בפני כב' השופטת שושנה פינסוד-כהן
נאשימים
נגד
1. רונן ברור
2. ציפורה ברור
3. יצחק ברור

ע"י ב"כ עוה"ד צתקה איינברג

החלטה

1. הנאים הורשו על פי הודהם בעובדות כתוב אישום (מתוקן ברבעית), המיחס לנאים עבירות ביצוע עבודות ושימוש במרקען טעונים יותר, ללא היתר, ביצוע עבודות ושימוש במרקען בסטייה מהיתר או תוכניות. כמו כן מיחסת לנאים מס. 1 עבירה اي קיום צו שיפוטי להפסקת בניה ושימוש וכן מניעת مليוי תפקיד. יובהר כי מדובר ב- 11 אשומים הכלולים בכתב האישום שעוניים, מבנים במתחם אורות סוסים המצויים בנחלה במושב בן-עמי.

2. כת נעמאות הראיות לעונש. במסגרת שמיעת הראיות לעונש ביקשה המאשימה להוסיף עדת תביעה נוספת, שטרת ימ"ר, אשר הייתה על פי הנטען על ידי המאשימה שותפה לティוע שנעשה בדבר השימוש בקומת הגלריה שבמבנה האורווה. היא מאשרת כי אכן שימוש לצורכי מגורים לא מהו חלק מכתב האישום אולם, היא מתכוна להudge על מנת להוכיח חלק מהraiות לעונש כנסיבה לחומרה שאכן היה שימוש למוגרים. לשיטה על פי תיקון 113 לחוק העונשין ניתן להביא ראיות לעניין העונש כאשר מדובר בנסיבות בגין לא היה ניתן להביא ראייה זו קודם לכן, לעניין הכרעת הדין עצמה. ב"כ המאשימה מדגישה, אין הכוונה לתקן את כתב האישום ולהוסיף עבירה, או את חוות דעת השמאו לעניין השווי, אלא ראיות לעניין השימוש. באשר לניסיות אשר מנעו הגשת ראיות אלו קודם לכן, מצינית ב"כ המאשימה כי כתב האישום אשר הוגש על בסיס פשיטת הימ"ר, הוגש לאחר הכרעת הדין בתיק זה. עד להגשתו לא ניתן היה לחושף את חומרה החקירה.

3. הסגנון מתנגד נחרצות. עדותה של העדה אינה מתייחסת לעובדות הכלולות בכתב האישום. אין בכתב האישום עדות לשימוש חורג בגלירה. מצין הוא גם כי ב"כ המאשימה לא הודיעה לו לפני הדיון כי היא תבקש להעיד עדיה זו אלא אמרה לו מראש כי יביא עדים לדין, קר עמדה היא להכריז- אלה עדי.

4. שני הצדדים מפנים להחלטת כב' השופטת בש (אשר דנה בתיק זה לפני) מיום 11.5.14 בעניין בקשהה של המאשימה להוסיף ראייה בדמות חוות דעת שmai לעניין כפל שווי, לה התנגד הסגנון. ההחלטה כב' השופטת בש הייתה כדלהלן-

"**ונoch העובدة שהשלב להגשת חוות הדעת בעניין כפל השווי הינו שלב זה שלאחר הכרעת הדיון ובמסגרת ראיות לעונש מטעם המאשימה, ועל רקע העובدة שהמאשימה המציאה לسانגור את חוות הדעת בדבר כפל השווי כבר לפני חדש וחצי, הרוי שכן מקום להיעזר בבקשת הסגנון ולמנוע מהמאשימה להגיש לתיק זה את חוות הדעת הנ"ל.**"

לענין זה יציין כי הצדדים אינם חולקים על כך כי חומר החקירה המווה בסיס לעדותה של העדה המבוקשת הוועבר לידי הסגנון.

5. ב"כ המאשימה מפנה לכך כי לשיטתה חומר החקירה רלוונטי לכתב האישום גם בהתייחס לaiושם 10, שם מצין כתב האישום בסעיף 56 כי ביום 24.6.09, הגיעו למקראקען מפקחי בניה בליווי שוטר כשהם מלאים תפקיים על פי דין. בהתקרבות לפתח המוביל לקומת הגלירה, שלא נכללה בבקשת להיתר, ירד לעברם נאשם 1 יחד עם אחר ומגע מהם לבצע את הצילומים בקומת הגלירה כפי שביקשו לעשות באמצעות חסימת המדרגות בלוח גבס וערמת CISOT.

6. סעיף 40 לחוק העונשין, התשל"ז- 1977 אשר תוקם במסגרת תיקון 113, קובע

"(א) בית המשפט יקבע כי התקיימו נסיבות הקשורות בביצוע העבירה,
על בסיס ראיות שהובאו בשלב בירור האשמה.

(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א) -

(1) בשלב הטיעונים לעונש, הנאשם רשאי להביא ראיות מטעמו,
ובלבד שאין סותרות את הנטען על ידו בשלב בירור האשמה,

והצדדים רשאים להביא ראיות שנקבעו בחיקוק כי יובאו בשלב זה;

(2) בית המשפט רשאי, לבקשת אחד הצדדים, להתריר להביא ראיות בעניין נסיבות הקשורות בביצוע העבירה בשלב הטיעונים לעונש, אם
שוכנע כי לא הייתה אפשרות לטעון לגיבחן בשלב בירור האשמה או
אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

(ג) בית המשפט יקבע כי התקיימה נסיבה מחמירת הקשורה בביצוע

העבירה אם היא הוכחה מעבר לספק סביר; בית המשפט יקבע כי התקיימה נסיבה מקרית הקשורה ביצוע העבירה אם היא הוכחה ברמת ההוכחה הנדרשת במשפט אזרחי.

(ד) בלי לגרוע מהוראות סעיף קטן (ב)(2), הודה הנאשם בעובדות כתוב האישום, בין לאחר שמיעת הראיות ובין לפני כן, יכול כתוב האישום שבו הודה את כל העובדות והנסיבות הקשורות ביצוע העבירה."

7. יש לבחון אם מצויה בקשה ב"כ המأشימה בגדרו של סעיף 40(ב)(2)- ראיות הקשורות לנסיבות ביצוע העבירה אשר לא הייתה אפשרות לטען ביחס אליהן בשלב ברור האשמה והדבר נחוץ למניעת עיוות דין.

באשר לתוכיתו של סעיף 40 מביע עמדתו כב' השופט דנציגר בע"פ 3667/13 מילאך מוחמד ח'טיב נ. מ"י פסק דין מיום 14.10.14, בהסכמה שוי חבריו להרכבת-

"אני סבור כי גם תכליתו של הסדר שנקבע בסעיף 40 עולה בקנה אחד עם האמור לעיל. הודהה הנאשם בעובדות כתוב האישום מבטא את הסכמתו לעובדות ולנסיבות האמורויות בו. יש בה משומם הצהרה כי אין בעובדות ובנסיבות המתוירות בכתב האישום יותר מאשר עשה וכך, בהתאם, כי לא נשמטה מכתב האישום עובדה או נסיבה שיכולה הייתה להיות לו לעזר או להקל עליו. לכן, משהודה הנאשם בעובדות כתוב האישום - לרוב לאחר שיח וSIG עם גורמי התביעה ובמסגרת הסדר טיעון - משקף כתב האישום את הסכמת הצדדים לאמור בו. לפיכך, נהיר כי כל חזקה מהסכם זו, שינוי שלה או הוספה לה בבחינת הנסיבות הקשורות ביצוע העבירה, תדרש לעמוד בתנאים מחמירים יותר - כפי שקבע סעיף 40(ב)(2), שלא כסעיף 40(ב)(1)."

8. דומה בעיני כי צודקת המأشימה כי אכן לא הייתה לה אפשרות אלו בשלב גיבוש הסדר הטיעון. אין מחלוקת בין הצדדים כי באותו שלב מדובר חקירה חסוי בתיק אחר. כתוב האישום על בסיסו הוגש לאחר הסדר הטיעון.

אולם, אין זה המבחן המחייב היחיד הכלול בסעיף 40(ב)(2), אשר מאפשר לחזור מהסכם והסתמכות של הצדדים על עמדת הצד שכונגד ביחס לנסיבות ביצוע העבירה. המבחן השני הוא האם אין מתן היתר להגשת אותן ראיות יגרום לעיוות דין.

9. במקרה זה דעתך הינה כי אי מתן היתר להביא ראייה זו בשל זה של הדיון, לא יגרור עיוות דין. אומנם, הנאשם טרם החל בהבאת עדיו לעניין העונש והמأشימה חוזרת וטענת כי אין היא מבקשת לתקן את סעיפי כתב האישום או לשנות מחוות דעת השמאו שהגישה והשמאו נחקר חקירה נגדית במבנה. אולם,

עדין מוצאת אני כי לנאים יגרם עיוות דין ואילו למאשימה לא יגרם עיוות דין כתוצאה מאוי מתן היתר.

10. הנאים הodo בכתב האישום המתוקן על פי נסחו כפי שהוצע וכפי שהגינו אליו הצדדים להסכמה באשר לנסיבות הביצוע מכלול העבירות והאישומים הכלולים בו. מתן רשות להוספת נסיבות מחמירות, גם אם לא בכתב האישום אלא רק בטיעונים לעונש, הינה חריגה מאותה הסכמה וזאת לאחר שהודה הנאשם בביצוע אותן עבירות הכלולות בכתב האישום. יchos מניע לביצוע אותן עבירות, קרי למשל מודיעו למניע מלעלות לקומת הגליה, יש בו כדי להחמיר אותן עבירות. יכול, והנאים לא היו מוכנים להודות בכתב אישום המיחס להם את אותן מניע לו טענת היום המאשימה. זו הסיבה כי המשפט קבע נסיבות מחמירות לצורך הגשת ראיות לעניין נסיבות ביצוע העבירה.
11. כבר הוגשה חוות דעת שמא מטעם המאשימה והוא נחקר, ועל בסיס אותה חוות דעת פועלו הנאים לעירicht חוות דעת נגדית מטעם, גם עבירות שימוש במבנה למטרת מגורים אינה כלולה בכתב האישום. לפיך, אין מוצאת כיצד המידע הנוסף שיתקבל מאותה עדות, ככל שתתאמם את הודעת המאשימה יהא בו כדי להשפיע באופן מהותי על גזירת העונש. וכך יש להציג על המאשימה המבקרת הוסיף ראייה ראות כי אם לא תתקבל בקשה יגרם עיוות דין.
12. לעומת זאת הנדרש אוסף כי לטעמי קבלת ראייה נוספת יכולה לגרום עיוות דין לנאים אשר נדרש בשלב זה של הדיון לאחר שהוגשו כבר חוות דעת שמאים וסבירו לנסיבות להידרש לראיות לעניין טיב השימוש בಗליה.
13. בנוסך לכל האמור לעיל, הרי מדובר בתיק המתנהל בבית המשפט מזה 5 וחצי שנים. הכרעת הדיון בהסדר הטיעון הייתה ביום 30.5.13. לא נתען לפני מתי במהלך כל התקופה מהכרעת הדיון ועד ליום 11.9.14, אז הועלה לראשונה שאלת האפשרות להעיד אותה עדה, התאפשר להגיש אותה ראייה, קרי גובש כתב האישום שעדotta של אותה שוטרת מהוות חלק מוחומר חקירה בעניינו.
14. לפיך, בבקשת המאשימה להוסיף עדת תביעה לעניין העונש- נדחתה.

ניתנה היום, ו' בטבת תשע"ה, 28 דצמבר 2014, בהעדר הצדדים.